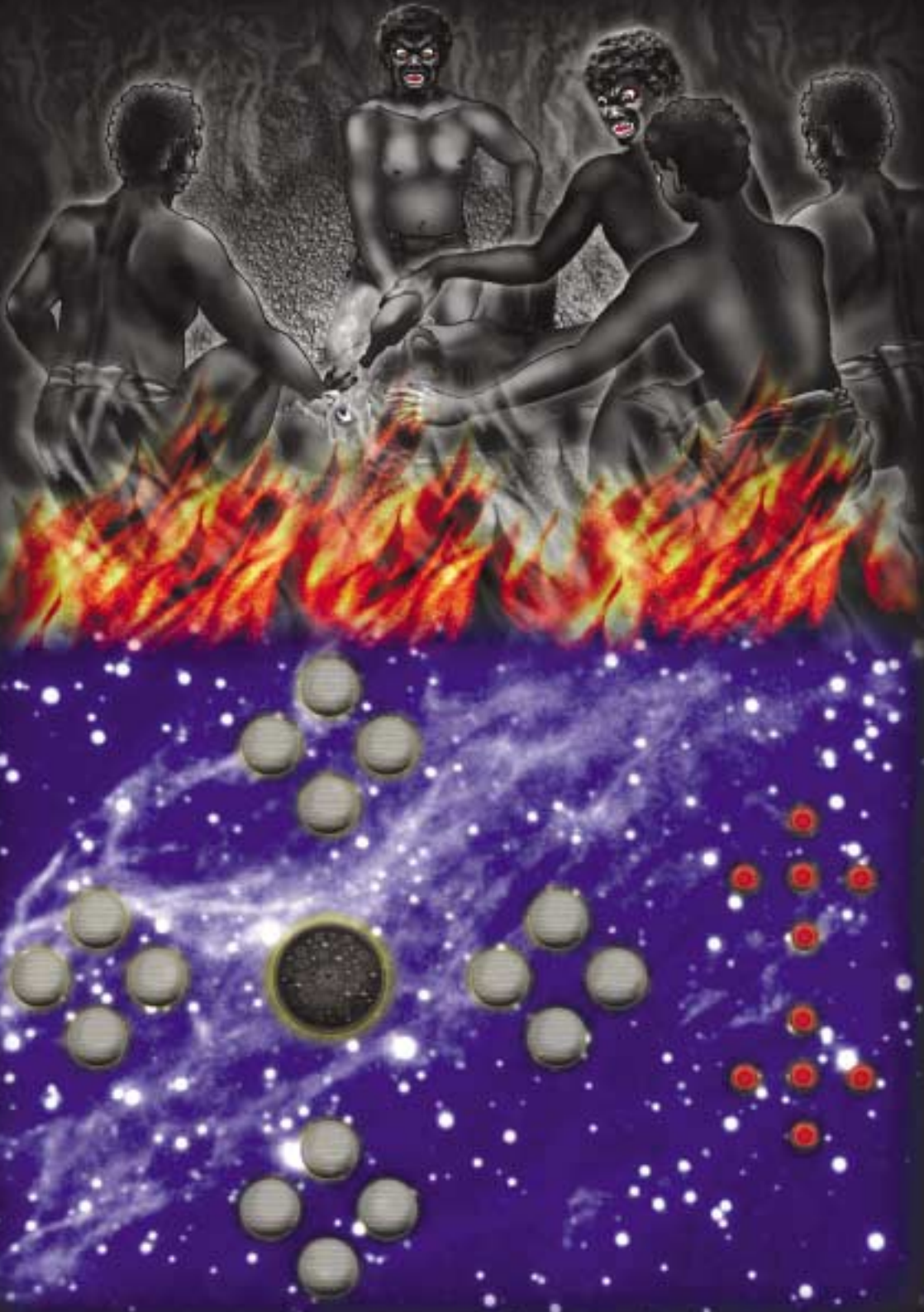

ที่ ตั้ง ข อ ง ม ห า น ร ก

คู่มือปฏิบัติทั้งหลาย มหานรคนั้นมีเปลวไฟพุ่งจากผา
ด้านหน้าจรดผาด้านหลัง พุ่งจากผาด้านหลังจรดผาด้านหน้า
พุ่งจากผาด้านเหนือจรดผาด้านใต้ พุ่งจากผาด้านใต้จรดผา
ด้านเหนือ พุ่งขึ้นจากข้างล่างจรดข้างบน พุ่งจากข้างบนจรด
ข้างล่าง สัตว์นั้นจะเสวยทุกขเวทนาที่แรงกล้า เจ็บแสบอยู่ใน
มหานรคนั้น และยังไม่ตายตราบเท่าที่บาปกรรมยังไม่สิ้นสุด

ที่ตั้งของมหายาน

๓๕

เราเกิดมามีเวลาสร้างบารมีบนโลกใบนี้เพียงชั่วคราว ส่วนใหญ่ไม่ถึง ๑๐๐ ปี ก็จะต้องจากโลกนี้ไปแล้ว แม้ทรัพย์สมบัติภายนอกที่มีอยู่ก็ไม่สามารถจะเอาติดตัวไปได้ สิ่งที่จะติดตัวเราไป มีแต่บุญกับบาปเท่านั้นเอง ถ้าหากเราสั่งสมบุญชีวิตเราก็จะมีคุณค่า เพราะเกิดมาแล้วมีชีวิตที่ไม่ว่างเปล่าจากความดี ได้ทำชีวิตให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น บุญบารมีที่เราสั่งสมไว้นั้น จะเป็นทิพยสมบัติรอคอยให้เราได้ไปเสวยสุขในสัมปรายภพ แต่บาปอกุศลแม้เพียงน้อยนิดที่ทำไว้ก็จะติดตามเราไป ทำให้ชีวิตของเราประสบความยากลำบากในภพเบื้องหน้า เพราะฉะนั้นเกิดมาทั้งที โดยเฉพาะเกิดมาในยุคที่มีพระพุทธศาสนากำลังเจริญรุ่งเรือง ก็ขอให้ชวนชวายสร้างบุญบารมีให้เต็มที่ทุกคน

พระลัมมาลัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน เทวทูตสูตร ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มหานรกนั้นมีเปลวไฟพุ่งจากผาด้านหน้าจรดผาด้านหลัง พุ่งจากผาด้านหลังจรดผาด้านหน้า พุ่งจากผาด้านเหนือจรดผาด้านใต้ พุ่งจากผาด้านใต้จรดผาด้านเหนือ พุ่งขึ้นจากข้างล่างจรดข้างบน พุ่งจากข้างบนจรดข้างล่าง ล้วนนั้นจะเสวยทุกข์ทรมานที่แรงกล้า เจ็บแสบอยู่ในมหานรกนั้น และยังไม่ตายตราบเท่าที่บาปกรรมยังไม่สิ้นสุด”

ที่ตั้งของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

๗๖

เรายังคงอยู่ในเรื่องภพภูมิอันน่าสะพรึงกลัวคือในอบาย
กัณอยู่ คำว่า **มหานรก** ท่านหมายถึงอเวจีมหานรก ซึ่งเป็นนรก
ขุมใหญ่ที่สุด และอยู่ลึกที่สุด การถูกลงโทษก็ทรมานมากที่สุด
ชนิดไม่มีเวลาพักกันเลย ความร้อนแรงของอเวจีมหานรกนั้น
แผ่ไปตลอด ๑๐๐ โยชน์ ในมหานรกนี้ มีแต่ไฟลุกท่วมอยู่ตลอดเวลา ถ้าเอาก้อนหินก้อนใหญ่ๆ เท้าบ้านหลังโตๆ โยนเข้าไปใน
ไฟนรก เพียงชั่วพริบตาเท่านั้น หินก้อนนั้นก็จะแหลกละเอียด
เป็นจุณทันที แต่ที่สัตว์นรกทนอยู่ได้ ก็เพราะแรงกรรมที่ทำให้
ให้ต้องทนทุกข์ทรมานชั่วแล้วชั่วเล่า นอกจากนั้นก็เป็นมหา-
นรกขุมใหญ่อีก ๓ ขุม ความทุกข์ในขุมนรกเหล่านั้น ก็ทุกข์
ทรมานแตกต่างกันตามชนิดและแรงกรรมที่ทำให้

ในพระไตรปิฎกได้กล่าวถึงการถูกทรมานในอเวจีมหานรก
เอาไว้ว่า มหานรกกว้างหนึ่งหมื่นโยชน์ แผ่นพื้นโลหะ หลังคา
โลหะทั้งส่วนยาวและกว้างประมาณ ๙๐๐ โยชน์ ฝาข้างละ
ประมาณ ๘๑ โยชน์ เปลวไฟตั้งขึ้นทางทิศบูรพาจรดฝาทิศ
ตะวันตกทะลุฝาเข้าไป ๑๐๐ โยชน์ เปลวไฟในทิศที่เหลือก็
เหมือนกัน อเวจีมหานรกนี้จะไม่มีช่องว่างระหว่างเปลวไฟที่
กำลังเผาผลาญทรมานสัตว์นรก เพราะฉะนั้นจึงเรียกว่าอเวจี
ที่ได้ยินได้ฟังเป็นตัวอย่างกันบ่อยๆ ก็คือพระเทวทัต ท่านเกิดใน
ท่ามกลางเปลวไฟเหล่านี้ มีอัตราภาพ ๑๐๐ โยชน์ ข้อมือข้อเท้า

ที่ตั้งของมหาวิทยาลัย

๓๓

ถูกตรึงติดอยู่กับแผ่นพื้นโลหะและฝาโลหะ ศีรษะจรดหลังคาโลหะ
ถูกหลาวเหล็ก ๑๐๐ เล่มทิ่มแทงอยู่ตลอดเวลา

เป็นเรื่องแปลกว่า มหานรนี้กว้างใหญ่ไพศาลถึงหนึ่ง
หมื่นโยชน์ แต่ก็ดูเหมือนจะคับแคบเกินไปสำหรับสัตว์นรกที่
ตกลงไปแออัดยัดเยียดกันอยู่ในนั้น ท่านอุปมาเหมือนแบ่งที่เข
ยัดใส่ไว้ในถุง สัตว์นรกมีมากจนไม่มีช่องว่างเหลืออยู่เลย บางที่
เราอาจจะแค่ฟังผ่านพอเพลินๆ หรือฟังพอเป็นเพียงเครื่อง
ประเทืองปัญญา โดยไม่เห็นว่าเป็นเรื่องจริง หรืออาจเป็นสิ่งที่
เราจะคอยย้ำเตือนตัวเองเสมอว่า จะต้องไม่ทำบาปอกุศลทุกชนิด
จะได้ไม่ตกไปในอบายภูมิ แต่แท้จริงแล้ว เราควรจะมองให้เห็น
ทุกข์เห็นโทษของการเกิดในนรกให้มาก ไม่ใช่ฟังเพียงผ่านๆ
เหมือนฟังนิทานปรัมปราทั่วไป เพราะเรื่องเหล่านี้พระลัมมาลัม-
พุทเจ้าได้ไปเห็นมาแล้ว พระองค์จึงนำมาเล่าให้ฟัง

*มีเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในสมัยหลังพุทธปรินิพพาน พระภิกษุ
รูปหนึ่งชื่อ มาลกติสสะ เมื่อสมัยเป็นเด็กท่านเป็นลูกของนายพราน
ชีวิตของนายพรานก็ต้องฆ่าสัตว์เพื่อนำมาขายเลี้ยงชีพ จึงจำเป็น
ต้องทำปาณาติบาตโดยปริยาย วันหนึ่ง เป็นวันที่มีเหตุการณ์
พลิกผันวิถีชีวิตของท่าน ให้เปลี่ยนเส้นทางในการดำเนินชีวิต

ที่ตั้งของมหานคร

๓๘

คือท่านได้ออกจากบ้านแต่เช้าตรู่เพื่อไปล่าสัตว์ตามปกติ ดักบ่วงไว้ ๑๐๐ บ่วง ฝั่งหลาวไว้ ๑๐๐ แห่ง ซึ่งทำเป็นกิจวัตรทุกวัน พอช่วงบ่ายเกิดกระหายน้ำ จึงเข้าไปในวิหารซึ่งเป็นที่บำเพ็ญสมณธรรมของพระจุฬปิณฑปาติกตีสเถระ

นายพรานได้น้ำดื่มจากพระเถระ แต่เป็นเรื่องแปลกที่แม้จะดื่มน้ำจนหมดไปตั้ง ๑๐ หม้อ ก็ไม่สามารถบรรเทาความกระหายลงได้ เพราะแรงกรรมของนายพราน พระเถระคิดว่านายพรานนี้ชะรอยจักเป็นชีวมานเปรต คือเปรตผู้มีชีวิตในร่างของมนุษย์ ท่านต้องการพิสูจน์ดูให้แน่ชัดอีกครั้ง จึงยกหม้อน้ำรดลงที่มือของนายพราน ด้วยแรงกรรมของนายพรานผู้มีใจเหี้ยมโหด ทันทีที่น้ำดื่มถูกราดลงบนฝ่ามือ น้ำดื่มนั้นก็กระเหยไปเหมือนใส่ลงในกระเบื้องร้อนฉะนั้น

เมื่อนายพรานดื่มน้ำในหม้อหมดแล้ว ก็ยังไม่หายกระหาย พระเถระได้เมตตากล่าวสอนว่า “ดูก่อนอุบาสก ท่านได้ฆ่าสัตว์เอาไว้มาก ทำให้เป็นมนุสสเปโต เป็นเปรตในอัตภาพนี้ เพราะกรรมตาของเปรตจะหิวกระหายอาหารและน้ำอยู่ตลอดเวลา แม้ตัวท่านจะยังไม่ใช่เปรต แต่ก็ยังเป็นชีวมานเปรตในร่างมนุษย์นี้ ถ้าหากละจากโลกนี้ไปแล้ว เห็นที่ท่านจะต้องเสวยวิบากกรรมอันเผ็ดร้อนในนรกแสนสาหัสอย่างแน่นอน ยิ่งท่านไม่ได้สั่งสมบุญกุศลอะไรเอาไว้เลย ยิ่งอันตราย”

ที่ตั้งของมหาวิทยาลัย

๓๕

ครั้นนายพรานได้ฟังธรรมจากพระเถระแล้ว เกิดความ
สลดสังเวชใจ รู้ว่าตัวเองเป็นคนบาปหนา จะหากุศลที่จะมาเป็น
ที่พึ่งแก้ตัวในชาตินี้ก็ไม่มี เห็นทีจะต้องสร้างกุศลใหญ่ด้วยการ
ออกบวชนี้แหละ แล้วก็ก้มลงกราบพระเถระ จากนั้นได้ไปรื้อ
อุปกรณ์ล่าสัตว์ทุกชนิดทั้งบ่วงและหลาว รีบเดินทางกลับบ้าน
เพื่อขอลาบวชกับพ่อแม่

เมื่อบวชกับพระเถระแล้ว ท่านได้ร่ำเรียนกัมมัฏฐาน
ตั้งใจศึกษาพุทธวจนะจนแตกฉาน ในวันหนึ่ง ท่านได้ฟังธรรม
ชื่อเทวทูตสูตร เกิดความกังขาขึ้นมาในใจว่า นรกกคงไม่มีหรอกนะ
คงเป็นเพียงคำสอนของพระบรมศาสดาที่ยกเรื่องนรกมาแล้วให้
เราหวาดกลัว ท่านจึงเข้าไปถามพระเถระว่า “ถ้าหากนรกมีจริง
พระบวชใหม่อย่างผมสามารถที่จะเห็นนรกด้วยตาตนเองได้ไหม”

พระเถระเมตตาตอบว่า “นรกไม่อาจมองเห็นได้ด้วย
ตาเปล่า ขึ้นชื่อว่าความเร่าร้อนในอเวจีมหานรกนี้ เป็นความ
ร้อนที่สามารถทำลายนัยน์ตาของผู้ยินดีในระยะประมาณ ๑๐๐
โยชน์ได้ทันที แต่ก็พอมีวิธีที่จะให้รู้ว่านรกมีจริง” แล้วท่านก็
บอกให้พระมัลลกติสสะไปชักชวนพวกสามเณรให้รวบรวมไม้สด
มากองไว้ จากนั้นพระเถระนั่งเข้าสมาบัติสักครู่ แล้วอธิษฐาน
นำเอาสะเก็ดไฟเท่าหิ้งห้อยจากมหานรก ใส่ลงในกองฟืนของ

ที่ตั้งของมหานคร

๘๐

พระมาลกติสสะซึ่งเฝ้ารอดูด้วยใจจดใจจ่อ เมื่อสะเก็ดไฟจากมหานคร ตกลงไปในกองฟืนซึ่งเป็นไม้สดเท่านั้น ก็ไหม้เป็นจุณในทันทีนั่นเอง

ครั้นพระมาลกติสสะเห็นของจริงอย่างนั้นแล้ว ก็ยิ่งอัศจรรย์ใจและเชื่อมั่นว่านรกมีจริง เป็นที่เสวยผลกรรมของคนบาปเท่านั้น เนื่องจากตัวเองเคยทำบาปไว้มาก ไม่รู้ว่าลำพังการบวชจะสามารถทำให้หลุดพ้นจากอบายภูมิได้หรือไม่ ด้วยความกลัวที่จะตกนรก ท่านจึงตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง ในที่สุดก็ได้บรรลุดุริยธรรมเป็นพระอรหันต์ หลุดจากการเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป

เราจะเห็นว่า นรกเป็นเรื่องจริงไม่ใช่เรื่องเล่น มีบันทึกอยู่ในพระไตรปิฎกชัดเจน ไม่ใช่เพียงเรื่องราวที่เอามาพูดขู่ให้กลัวกัน สถานที่หรือภพภูมิของมหานครนั้นก็มิใช่ คืออยู่ที่ใต้เขาพระสุเมรุ จะพิสูจน์ว่ามีจริงหรือไม่ ต้องทำให้หายสงสัยให้ได้เสียก่อน เมื่อไรที่ได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ก็จะเข้าใจเรื่องเหล่านี้ได้อย่างดีและถูกต้องร้อยตรงไปตามความเป็นจริง จะได้ไปดูว่าในนรกแต่ละขุมนั้นเป็นไปอย่างไรบ้าง การลงทัณฑ์ทรมานของสัตว์นรกในสมัยก่อนกับปัจจุบันนี้ มีความแตกต่างกันมากไหม เพราะเทคโนโลยีเปลี่ยนไป ทั้งเครื่องทรมานและวิธีการลงโทษในนรกก็เปลี่ยนไปเหมือนกัน เนื่องจากที่ตรงนั้น

ที่ตั้งของมหาวิทยาลัย

๘๑

เป็นผลที่เกิดจากการทำบาปจากโลกมนุษย์นี้แหละ เมื่อศึกษา
ภาคปริยัติแล้ว ก็ให้ศึกษาภาคปฏิบัติให้แจ่มแจ้ง ต้องรู้เองเห็น
เองจึงจะทำให้มีกำลังใจในการทำความดีมากยิ่งขึ้นไป ดังนั้น
ให้หมั่นนั่งธรรมะ อย่าเกียจคร้าน ให้ขับไล่ความเกียจคร้าน
ออกไป แล้วเอาความขยันมาแทนที่ ทำความเพียรกันไปอย่างนี้
ทุกวัน จนกว่าจะเข้าถึงพระธรรมกายกันทุกคน

